

[illegible]

תוספות שאנץ

[illegible][illegible]

(א) ר"ל דנקיפה דמי
דמפקידה לפקידה מחמטת
ע"י מעל"ע הוא מילחא
דפשיטא ודאמריקן גנדה דף
ג ע"ב אלא אידי דרישא

קדמא מראב"י 5% טום אדער כל דבר אני מודיע לכל הקורא בספר מעתה האל לבדו המלמד אדם דעת ואילי קורא בהם שבנה משפט טוב והישיר ידע י' הוא מן הסוד כענין גאומטר סוד ה' ילדיו ובריתו ולא ענין כאשר המשוור הרומיני באמתך כח אחד אלהים יאמר לה

אמר לה כל חלוקה כד ע"י אליעזר באמתך לרבע נשים דיון שעמן כמו שגמול בפסוק לראשן ממסכת נדה. ושמי' סבר אין החרש נשים לבד אלא כל הנשים דיון שעמן. ר"ל כשנן נוגעות טעירות ואלו דם אין ומרים שמה קודם כל ראו דם ולא הריעשו בענינן ואזתן טעירות נגעו בהן חלזות. וזהו דין מורה אצל כל מיני

שמאי ^(ב) אומר כל ו

אומר מפקדי
הרבה וחכ"א לא דבריו
מעט לעת ממשטת ע
ומפקודו לפקדה ממעט
אשה שיש לה וסח
בעדים הרי זו כפקדה נ
ועל ד מפקדה לפקדו
לחלה והלל אומר מקב
לא דבריו זה אלא ק
ומאשרוהו המרות א
חייבין רבי יוסי אומר
ועוד חייבין: ג' הלל
שאוהבין פוסלין את המ
לומר בלשון רבו וכן
הכמיס אומרים לא ש
אלא עד שבאו שני
שברושלים והעידו מ
שלש לוגין מים שא
קיימו בכמים מים ש
את דברי שמאי והלל
הכאים שלא יחא אדם
אבות העולם לא עמדי
מזכירין דברי הירוח ב
הלכה אלא דבריו ב
דין את דברי היחיד
בית דין יכול לבטל ב
שידיה גדול ממנו ב
ממנו בחכמה אבל לא
בחכמה אלא יכול לבטל

[illegible]

יחיד הראשון לא היו אחרונים יכולין לדחות דברי הראשונים מדעת עממן לפי שאין הם צמח לחלות זהו טעם משנתי: ולשון המוספתא טעם אחר כמו שפירשנו למ

השנה זו מפורשת היא נחמדת וזה והטעם מפורש שם ואזני מקבל על עמי לפרש כלן על המהות שהיא שקועה בנחתות וזוהי מפורשת מתקומה כי השנונית עומדת משוקעות בנחתות כזו וזו מפרש חז"ל וזו השנים: כי הן עומדות משוקעות בדברים על זמן שפירם המבזר ואשיות

חלה תרימו וגו' ולמה עיסקתם
מדה ולנומה וישנה האותה

למפקדה אפילו לימים ולא כדבריו זה יאלול
יד מפקדה למפקדה
על יד מעת לעת כל
שעתה יהושע השמשות
נפת על יד מעת לעת
ב שמאי אומר מקב
וחכ"א לא כדבריו זה
ומצחה חייבים כחלה
ויחמשה רבנים
ומשה פטורין חמשה
אומר מלא הין מים
אלא שארם חייב
אומר רבנן קבין
ה ולא כדבריו זה
משער האשפות
שמועה ואבטליון
פוסלין את המקוה
ז ולמה מזה המקוה
בכלה ללמד לדורות
ועוד על דבריו שהרי
ל דבריהם: ה ולמה
המורבין היאל ואין
הספוך עליו ששאין
ה בית דין חברו עד
ה ובמנן היה גדול
במנן במנן אבל
דבריו עד שהיה גדול

[illegible]

א מִי פֶּה מְלִכּוֹת
 מְמַלְאֵי מַשְׁכֵּב וּמוֹשֵׁב
ב הַלֵּבֶד דְּסַמֵּךְ עֵשֶׂן רִמָּה:
ג בְּ מִי שֶׁ הַלֵּבֶד אֵי
ד גְּמִי שֶׁ הַלֵּבֶד דִּ:
ה מִי שֶׁ הַלֵּבֶד מְמַלְאֵי
 בְּרִיחֵי הַלֵּבֶד טוֹ מִי
 עֵשֶׂן קִמָּה טוֹשֵׁעִי אִיחָהּ
 חֲנוּ עֲבָדֵי אֱלֹהִים יִי
 שִׁמְרֵן סִפְדֵּי אֶחָד:
ו הַ מִי שֶׁ הַ מְלִכּוֹת
 מְקוֹרָחַת הַלֵּבֶד בְּ סַמֵּךְ
 עֵשֶׂן רִמָּה טוֹשֵׁעִי יִי
 שִׁמְרֵן רֵא סִפְדֵּי טוֹ:
ז מִי שֶׁ הַ מְלִכּוֹת
 מְמַלְאֵי סִפְדֵּי בְּ סַמֵּךְ

הגהות הב"ח

(א) בַּי' הַדֹּאבִּי מִיְּהוֹ
חוֹסֶמֶת הַשָּׂמִית שְׁהוֹסִיפוּ
הַמְדוּת כֹּל וְחִצָּת עַל
נִמְחָק: (ב) בַּי' עִי
קִיָּן דֵּל כֹּל וְאוֹת י'
נִמְחָק:

(א) יבמות זג: קיד: ששציות
(ב) זג: זג: יבמות קטז:
(ג) גיטין מא: פסחים פח:
(ד) חגיגה ז: יבמות קכ: חגיגה
ככ: (ו) נחמיה ז: חס
דברים כח: (ז) זג: זג: זג:
עשר: (ח) זג: זג: זג:
לשש: (ט) זג: זג: זג:

חוספות שאני

[illegible][illegible]

ידיה שניה כחלולת פרק חמישי (משה ב')
 שמואלה עולה לעולם לדלת הלל מלי על
 שמואלה אשתו הלל הישועה כמו שפרשם
 שואל איתו משה אלך נגדו גיטו שואל
 ישי אשתו אלך ממנו אלך נגד שריולה
 שמואלה ממנו אין לו תקנה שמואלה ומנהל
 המלך כל יצחק מלי אלך כספרו ועל כונו קצין
 ממונה מנשאל ממנו ויז שילין מנייהו
 שמואלה ממנו אין לו תקנה שמואלה
 נגד ממנו אין להם עזרה מלשונם ח' יהיו
 עזרתם ב"ש יז כמו שפרשם אח הענין כולו
 שמואלה עזרתה ומקנת מביה פירוש ויהיו
 הענין עזרתה מלי אלך איתרם קצין מנייהו
 הענין עזרתה שכן מחלקות בית שמאי וית
 בית שמאי וית הלל שמואלה מנייהו ועדות
 בית הלל שמואלה כן מהן כדרכי מנייהו ועדות

וכקא לשנת הכלה עליו ואותו
שמואל אומר אף העשי צה.
א מתעמא ופירוש אמרו צבאן
ממשכנ הזב כמו שנבאר בפרק

שְׂמַאי אָמַר אִם מִלְכָּן
שִׁקְעֵנוּ בְּעֵרֵיבָה ב"ש
שְׂמַאי אָמַר אִם הָעִשְׂתִּי
שִׁחֲזָרוּ ב"ה לַהֲרוּת
שִׁבְחָה מְמַרִּית הִים וְאִי
מֵת בְּעָלֵי תַחֲתֵיכֶם ^(ב)
אֵלֶּה הַבָּאִה מִן הַקְּצִיר
אֵלֶּה הַבָּאִה מִן הַקְּצִיר
וְאֵתֵת הַבָּאִה מְמַרִּית
אֵלֶּה כְּהוּזָה חֲזָרוּ ב"ה לַה
יִתְנַשֵּׂא וְתִטּוֹל כְּתוּבָתָהּ
תִּטּוֹל כְּתוּבָתָהּ אִמְרוּ
הָעוֹשֶׂה הַמְּהִירָה אֶת תִּתְּלָה
לָהֶם ב"ה מְצִינוּ שְׂאִין
עַל פִּיהָ אִמְרוּ לָהֶם ב"ש
לְמִדּוֹ שֶׁהָיָה כּוֹתֵב לָהֶם
תִּטְּלֵי שֶׁכְּתוּב לֵךְ לָהֶם
ב"ש יִג ^(ג) שֶׁחֲצִינוּ
עֹשֶׂבֶד אֶת רַבּוֹ יוֹם אִשָּׁה
כִּדְבָרֵי ב"ה ב"ש אִם
וְאֵת עֲצֻמּוֹ לֹא קִנְתָּם
בֵּת חֲרוּין אִינִי יִכּוֹל
הָעוֹלָם אֵלֶּה לַפְּרִיָה וְרַבִּי
בִּרְאָה לִשְׁבֵּת צִירָה אִם
כּוֹפִין אֶת רַבּוֹ וְעוֹשֶׂה
שֶׁשֶׁר עַל הַצִּי דְּמִוּ חֲזָרוּ
יֵךְ ^(ד) כִּלִּי חֶרֶם מִצִּיל
יִכְ"ש אִמְרִים אִינִי מְצִינוּ
הַמְּשַׁקֵּן וְעַל כֵּלִי חֶרֶם אִם
מֵה אִמְרוּ לָהֶם ב"ש
עַם הָרָצִן וְאִין כֵּלִי
ב"ה וְהָלֵא שִׁהֲרָתָם אִם
אִמְרוּ לָהֶם ב"ש כִּשְׁשֵׁן
שִׁבְחֻכֶּם לַעֲצֻמּוֹ שִׁהֲרָתָם
הַכֵּלִי שִׁהֲרָתָ לֵךְ וְלֹא
כִּדְבָרֵי ב"ש

ממע הארץ לפי שיהיה אותם
קדשים אשר עבר בשמם כמו
יזקק דין מורה ששאל התלמוד
לפי שרור מה שחושב עם הארץ
במקום אחד פתול לו לא יליט
והכל דין עולו ונמאח וולמי
ישוע ורשמיס בו קדשים ואמו
בניע לפי שכל עם הארץ הם
אין מניל ונמי חולני ומשקני
לפי שהם טמאים אגבן ואין
מנה שיהיו דיעו ששעמלו ואחר
במה שבוים בם שמיא חסר
ונ. וכשתורה את הכלי טורת
מתה יקח לנו חורו בדין מוש
שאלו וא יוכלו להקם הארץ
עם הארץ אין מניל אלא על
על הכל דרך כלל דין אחד
אין חולני חסר דיעו שיהיו
לכלי חסות או כל קדו
אלא וילנו שמים טמאים צמח
שמים שטורים ונאסו אפס אן
כמו שצארו ועוד חסדי פירוש
כלים ואולם דיעו לו מענין:

[illegible]

החילונים והאמצעי קיים עמא
שנטלו שנים מחפריי זה בצד
הסוגיא הזאת נראה כי הטומא
של בלה שנטלהו עליו שמאי והל

של כסא ממו כסא
 ונשמאין וכו"ה מ"ממירין
 בה: יב אלו דברים
 דכרי ב"ש ^הה' האשה
 מרה מת בעלי תינשא
 לה אומרים לה שמענו
 בכלד אמרו להם ב"ש
 ואחת הבאה מן היתים
 הים לא דברו בקציר
 ורות כב"ש ב"ש אומרים
 ב"ה אומרים תינשא ולא
 הים ב"ש התרתם את
 הן ואת הממון הקל אמרו
 האחים נכנסין לנחלה
 והלא מספר כתובתה
 שאם תינשאי לאחר
 וירי ב"ה להורות דכרי
 עבר יחציו בן חורין
 ואת עצמו וים אחד
 יים תקנתם את רבו
 לישא שפחה אינו יכול
 נכסל והלא לא נברא
 ה' ש'נאמר יקל תהו
 לא מפני תולדות העולם
 ואותו בן חורין וכותב
 ו ב"ה להורות כב"ש:
 על הכל "דכרי ב"ה
 אלו על האוכלין ועל
 ישיא להם בית הלל מפני
 שני שהוא ממו על גב
 ממו חוצץ אמרו להם
 בכלים ומשקין שבתוכו
 דהרנו אוכלים ומשקין
 אבל כשנתרת את
 חורין בית הלל להורות
 ש'נאמר:

[illegible]

ב' שמעון ואמר אם היה רחוב
 דבר עקבתא טמאה ומחשבים מ'
 הריב טעמא דמרה אף ודומה
 בשמפיו יואלם וחלקו מדתגרי
 שלא היו שמפיו יואלם ויזכר
 דבר וכן פירוש ר' הכהנא
 ר' דפונה דר' שמעון בורוכי
 מחבורה והמושב שהיו יזכר
 שמפיו ופעמים שלם עשה
 מחיותו כפי מריס של קנה
 וזרעו ודועתו ובשמפיו יואלם
 שלם שר' הכהנאם והלויזיו
 אין אלה יכול לטעמו שזרעו
 ואין דרכו להשמש בו מטה
 ועשוי אצל שמפיו כגון כר
 במשיבם שלם שמפיו וכן
 אלא נחמקס המושב הירק קנו
 קהדרה פעמים שלם משמעת
 מושב שזרעו כפ' מ' פ' ו'
 עליו הלך אפי' נטלו שמפיו
 לטעמו של דר' א' של פטו
 נחמקס מיהו ד' שמה' כ'
 בשמפיו יואלם ונטלו טמא
 עתה נחמקס שמפיו יזכר שה'
 נטלו לטעמו של דר' ויזכר
 ואמר אף חבלן של אלו וטמא
 נישל חבלן של כסא טמא כסא
 דאף הוא להפכו של דר' ו'
 חבלן הוא להפכו לכסא
 להפכין מקום המושב א' להיו
 דלמחריב מ' (ר' טט.)
 כרעי הטעם מה' ש' עד פת
 של כסא עמא טמא המלכין ב' ה'
 לבדו הלכ' אטעו טמא חבלן
 ויזכר ויזכר טמא חבלן חבלן
 דרשו להפכו של דר': כסא שק'
 וי'. הפכה נחמקס פתק דר' ה'
 דר' יצחא דר' ח' ח' טמא
 מין לעידן הוא דר' לויכע
 יהודי עשוי כל אלא להפכו
 העריבם א' מקלות מן
 מדם שהר' אל נטל שם ישיב
 סביר מין דאלי מיהד עשה
 ששבר דר' א' קשא ק' ו'
 גללים פ"כ וסא קשענו ב'
 קשענו עליו נזה עליו ולא
 קשענו וזה עליו טמא מן
 הקורות קשעו אל מן

[illegible][illegible]

תורה אור השלם

הוא כענין
כי כשהוא
לדו יושב
מא שראו
יושב עליו
גרי אפילו
ישעיהו מה יח

תוספת שאנן (המשך)

[illegible]

הר
לכן הר
לזה ב"ש
אזי מסגרת
לאומן לזה
ירדן לפסד
אן איוו אלף
ה מטמאין
גורבים זה
מאז מסיר
הרמין שאין
העריס
הראשונות
אגב גררד
מגבה ואין
על כף עין
זה שהחבר
אלים מהם
אלהין חמט
אפשר לפי
אם ערב לא
גופו וכלי
ואם שאל
ענייני נכס
היה מלחם
ס טורדים
עציו ואף
דמיו דברי
לדבר
הפסקות

5

א א ב מ' פ'ט' מהל'
פסול מוקדשין חל':
ב ג ד ו ז ח ט י
מהל' בכורות הלכה י
ופסוה' כגון שכלם כרע'
ותחמנה ענין סכ' כרית':
ג ה ו ז ח ט י
מהל' פ'ט' מהלכות
פסולי מוקדשין חל' ט:
ד ו ז ח ט י
מהל' פ'ט' מהלכות
גיוראים הלכה ה סמך
עשר נ' עוש' ח' רע' סימן
קנ' ס"ה:
ה ו ז ח ט י
מהל' פ'ט' מהלכות
עומתא אורלין חל' ח:
ו ז ח ט י
מהל' פ'ט' מהלכות
עומתא אורלין חל' ד
וכח' קנ' צ"ג בטול ח'
ע"ש:
ז ח ט י
מהל' פ'ט' מהלכות

ח י מ"י פ"ד מהלכות
מחנות עניים הל' ג:
ז ב מ"י פ"ח מהלכות
כלאים הלכה ז סמג
לארץ דפ טו"ש ע"ד סימן
רנ"י סעיף קא וכו' הר"מ:

תוספות שאנץ

פ"ב   **א"ב**   **א"ר**
 עור וצוא לבח
 השרפה. כדמפרש ואולי:
 שם. [החזיר:] ריבא ממשח
 שמה וליכא בהם שם
 תנאי או שום דבר
 לא משרשן בעלים. א"ר
 ר' שלמה דבריה א"ר
 (יהושע) [ישמעאל] ביצה
 טרופה שניתנה לה
 ירק שם. תרופה. פ' גנג
 בה שכלו ים שהוא מריק
 נקמה אף הריק לטובלו
 וים הוציא תרופה
 חכר בדשאר טמאות לא
 נפקא לו מדיא אן [ואן]
 תפרו אן לא ברצא
 חזותי טמאה הריק אן
 לא לעצן שלישו הריק
 שכלו ים: אן ריהא אמן
 כבב. פ"י [אלא] אמן
 והחזקתו והחזקתו שלישין
 ועגילין טבכא יני חכר
 והר נפסלא לא אף הריק

[illegible]

ש על בית הלל מחלוקת אחרת וזוהי מחלוקת בית שמאי אי נמי אידי דתנא מחלוקת שמאי עמוזא מנא נמי הך כולוה על אלו דברים שחזרו להורות אידי דתנא של פסקות ראשונות שלא עמדו דברי בית הלל מנא נמי הך פסקות אחרונות שחזרו בית הלל להורות דברי בית שמאי:

[illegible]

קולת אחד אלן אל איה ויכול להקצר עס הקמה בנצורה אחת איה איה ש
 נצורה לפי למי נמצא איה עס הקמה אלל ספק האיה שמה נצורה נצת
 יצירה איה חמבורה איה שן שמתק איה ספק האיה לחמור איה שמה איה
 נצולת איה ובנמלה דמיה דבני מערבא ממחיר דבנצולה חמבורה איה מיירי
 דנציונים איה איה שמה אלל מלל איה הקמה כדאל דמתינן נצולה
 מבקיער ורשעה מנעק לקמה וכו' אללנה במחבורה איה מיירי דרעיין
 איה: ויע' גנה קטנה איה מוקפת ערים א' כי כה כמלל נוצר וטל מכאן
 ומלל נוצר וטל מותר איה לאו אל חוצה. ערים איה שור
 אל בפנים איה נעוטה בלל הגדר ויתולעל עס הגדר כדמון כנלאים פיה
 ש' אל וכו' ערים הנעוטה שורה אל חמש גפנים בלל הגדר איה נעוטה
 אל בלל חורש איה עמוק עפנים ורובח ארבעה נומין לו. בצדורה ארבע אמות
 אל אומיה ממדין לו דרע' עמיק ארבעה נשדה וינ' אומיה מן הגדר
 נשפסס אחר כי יומן גן נר טושים לו האומיה כן אלל אל דרע' עמיק
 נשפסס בללד נומין לו. בצדורה חורש אל המות כהן ענדוה הנפן
 עפססין דרע' עקיעה אומר: ד' עפססין. גרפינה איה כננראה דרע' מערבא וקשא
 נדרע' בלל גדר איה חורש מוסר כס'. מידוש איה חורש דקסבר דרע' כי
 הנעוטה שורה איה אלל כנלאים כרס וינ' אומיה איה כרס עס איה
 חמור. שוריה איה חורש כנלאים פרק דיעי ומוסר איה חקש בלל גדר איה
 שורה אחת ש' אל: גפנים כרס איה ופרך להדיקו ממנה דרע' ויתרן דרע' קוש
 געריס המוקפס עס כלומר איה שואל (וכמין) כן שעי' עקימה מרחי מחללנן
 איה חורש איה חלל נעוטה שורן נרלח כרס גפנים וכו' גפנים איה געריס
 שואל איה גפנים המוקפס ש' בלל גדר איה אכור מוסר כרס, וימדן כנון (ומי
 כנון) וינ' (יתמנה) מתקין: טל' בלל גדר איה שורש איה חורש כרס מיהו כרס
 נעוטה בללד איה חורש חמור ממני שדמלה איה חורש עליו איה מרחל העין.
 וכו' יומן גן נר פלג איה' וינ' אל ימי דקא כרס בלל ומלקר דרע' וינ' איה
 נצורה אל סיליה ספירה לזו איה הגדר אורחיו בלל קנעוטה שורה אחת
 כרס גמור אלל כי מן הערער ונלדנ' ד' מרחי מרחיו חורש איה גפנים
 ש' עפסס איה חורש: ד' אמות מרחי חשב מוסר קפס מעזא אלל אל איה
 ש' עס ד' אמות אלל אכור שנקרה הכל עס אל שער איה' שגפנים איה חורש
 ד' אמות מן הכהל כנעוטה חושב לאכור כינמה חס שורן כן עפסס יתמיה דין
 כי וינן קן אלן נומין אלל ענדורה ושאר מותר איה' שיהי עפסס כנעוטה
 ויעריס איהו לילו אלל איה ש' נצור: ד' עפסס איה' שיהי עפסס איה חורש
 וכו' עפססין דרע' שיהי ש' אל אמות אל חמות ד' אמות נומן לו כי ענדורה
 עפססין והשאר מותר ממנה שערפסס הגדרד גורמין אל האיסור וכו' איה קשא
 איה נמאל גדר לאכור מועד ערובין פרק בלל גנוט שיהי עפססין דרע' איה

פרק שני

א רבי חנינא סגן הכהנים העיד ארבעה דברים מימיהם של כהנים אלא נמנעו מלשרוף את הבשר שנמא כולד הטומאה עם הבשר שנמא באב הטומאה אף על פי שמוסיפין טומאה על טומאה ר' יוחנן ר' עקיבא ממייהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל במבול י"ם בור שנמא בטמא מת אף על פי שמוסיפין טומאה על טומאה ב יא ר' חנינא בעירו וחכמים אמרים יב ילא ראנו איני ראיא ילא ראיא לבית השרפה: יג אף על פי שהיה על קבר קטן שהיה בצד ירושלה ויהי בו וקן חפר והיה מלוח לכל בני הכפר וכותב בכתב ידו ואחרים חותמים ובא מעשה לפני חכמים והתירו לפי דרכך אתה למד יד שהאשה כותבת את גיטה והאיש כותב את שבויו שאין קיום הגט אלא בחותמיו ועל ימחט שנמצאת בבשר שהסכים והידים מהורות והבשר טמא ואם נמצאת בפרש הכל טהור: ד שלשה דברים אמר רבי שמעאל לפני חכמים ככרם ביבנה יד על ביצה מרופה שהיא נתונה על גבי ידק של תרומה שהיא חבור יזאם היתה כמין כובע אינה חבור יד על שכולת שבקציר וראשה יב מנעת לקמה אם נקצהו עם הקמה הרי היא של בעל לקמה ואם לאו הרי היא של עניים יד על נגה קטנה שהיא מוקפת ערים אם יש בה כמלא כוצר וסלו מכאן ימלא כוצר וסלו מכאן

ומה בנאורה אחת היא אל
 בן לקט הוא שנה שנה בעת
 מה האחרת שאינה שנה אינה
 ירדשנות המורחבת קא מיירי
 זן תהא כהא דהנא דהנא קמה
 וזרות קא מיירי דהיינו קמה
 על מה מלאה נזר וקל שורה
 ודוע פירש ערם היא שורה
 על הגדר דהנא כנלאים פרק
 דה גדר שנה אינה גויה שמה
 נטקין ון ענדוהו ארבע אמות
 שנה וז"ה אומרים מן הגדר
 מן אלף אל ש"ה תעיקר
 וזמר חזן ענדוהו שנה שנה
 הם גמרוה דני מערבה וקשה
 פירוש מהם קדמבר ב"ש כ'
 אומרים איז מרד עד שיהא
 יום הכי קא מקשה גזר גדר הרי
 יקום ממנה ש"ה וזכיר ב"ש לקיש
 ש"ה עקומה ממש מחבולן
 וז"י וזכר אחר ערבים מחבולן
 מ"ה שנה כרם ויריד גנון וזמר
 חזן ארז חזן מרוב כשריה
 חזן עליו חזן מה מלאה היין.
 תהא קבר אל מחקן ב"ש וז"ה
 שכתבו כל צעושות שורה ארצה
 וזכר מרחיק הידע מן ערבים
 מקום כפי עמון אלף אל אין
 הערם אל"פ שבעים רחוק
 מן אלף מן גנפן וזכרתי רחוק
 חזן אל"פ חזן מחובו לבנות
 חזן אל"פ חזן שגד שר פחות
 חזן אל"פ חזן וכן חזן חזן ענדוהו
 ר' רחמן אל האיסור וז' קשה
 קד כל גנות שהיה מציא לזיה
 שגליו

מחנתי שבספר הזה נסרה גוים מן המימות שסממאין בן יבנה
שעמאל דין רייל טורו וזמן תערקיש שרובולנס המעליס שעמאלין
העל דין יס קידס טמאלו וזל עיקר אחר אללנו גל סוממל
זי יוממל ידס לא גורו על הידיס טוממל במקדש וזל נמללו
הידיס דמל עמלי וזל שסממקיש שסמק שרובולנס וזל רלל
ד **ר.ר.ר.** על לקוין המממס שסמקולו כיננה וזל חלפ
הס ידס לרדיד: **שורא** חטור. כ' סכננע טמל כדומה יכלה כאלו
הממלמלה לטורו שסמקו בדומה לאל יעידו וזל בפרק ז' מן טבינו
אזל יסיה רלכו שסמק לקמל אזל נקדור וזל סמממנה בן טבינו
ז' עייס שדינה דרין הלקט וכבר הכירא אלן העידות סממנה שרוב
עעיס שיעור שיעמול הנולד העעיס וכלו שסמקו בן העעיס מכל

היריות מה הם אבות הטומאה ומה הם של הנגע בלב מחצית הטומאה בקרקע הטעוג בשני נקרא שלש הטעוג בשלש הטומאה כמו שקראו אותו שטחאו א' ונקראה השו דלו ולד הטומאה וכן המבול ומלת דל כפי מה שהיה הסדר וכן אמרו ר' הלרשון ור' יצחק ומה שהמריסם על הטומאה לפי שהם כולם חולדות אב הטומאה ומה שאמרנו כנאל על הטומאה הוא שו ומהו שזכרנו מדע שהבשר טעוג בולד הטומאה עוב שלש לטומאה

תוספות שאני (המשך)

[illegible]

טובל יום ושבתהם צנר הנכר חזר לראשון
לא להיות הנר אלכ הטומאה צנר שיהיה השמן
הזל חלול כשר שהוא מדרבנן כמו שהוא פסק
רמב"ם היה מחיר נר אל חכם לפי שהשקלים
או בראשון או בשני חזרין לראשון אבל כל
שבתות ורבי עקיבא אמנם בנקש שיהיה
השני השלישי ראשון להוסיף לו טומאה
בשבתות הלכה במתים. ונכר קדם פירוש
דברי רבי עקיבא הם צבבור בעל מוס
כמו שמנחם במסכת בכורות ושנמלא
הוא וחזרו הבכור צד כהן יהנה ממנו והכל
וראל כמו שגזר במקומי בכורות והנה
הם חמים כשנשטפו להקריב במקדש ונמלא
השני יקדש העור. והלכה כדמיון:
וי. לפי שקיים שער אמנם הוא בנדות
שפתחונו האשה גיטה והוא מחילת אשתו
קנה על בער ונדה וז מעדות ר' חנינא
שנמלא שער וזהו כי כששק קדשים
נמלא בכשר מחט טמאה טומאת מת והוא
הוא בנתו והוא לי ונשחק לו אם נגע
בקר או אלנו שפקט טומאה בנדות הרבים
עיקר זה שכן ידענו כי מן הקריים המפורשים
הנזקקין לו הפירות ועוד יבא פירוש זה
מחזקת רשות הרבים לרוב השתמשות בני
הבשר שהיוין אלל הבשר הוא טמא בלי
יו ובכר ידענו כי מן הקריים המפורשים
הנזקקין לה הפירות העמיד הלכה זה פירה
מחטת ועדיין משקין טופס עליה כי חפרה
גיס גמים ושנמלא מחט נכשר הבשר בחלות

ותחום לפי אמות המים אין מנצחין כמו
הידים כמו שנבאר במכתב תירוץ ובמכתב
מקבול והוא דלומר ר' עקיבא וכו' אין
תחת העמלה בחוק הכנס הכל הוא טמור
מן כלל משקל והואל ואין שם השער אין
ס' בשיעורם שורות שורות כשירות הכנס
צריך ולא נאמר שהיה נעמל מן הידע:
: ופעמים שהמלך שובל אחת מן המלך
הוא שאל הקהל והוא של בעצמו ולא היה
רק חמשי: **ובמקום** ערם. הוא שהיה
הוא מזהר להזהרין מן הסודות סובלת
הנפשים

[illegible]

תוספות שאנץ

[illegible]

(א) ר"ל הראב"ד ו"ל
בפירושו יתס"כ אע"י שיש
בזה גזירה דר"ל דלף שיש
כשעורה בבשר יבשעורה
גנדין אפס"כ שבור.
ב) גזירה דר"ל חסר רוב
עלמות מטמא בנגע ובנשא
מיהת: ד"א יב"י.

פ אלו העדות טלם מנאיראם ועושים כסם. ואמרו בירושלמי (בבבס פ"ז) מי מלכותו יוני חיי משלשלים יוני קריות על זכב והעלו עמי כדשם עמם טלם משלם לם שמי קריות על זכב וטעלו לם ש גדיים טלם שעה האיר לם הקב"ה עיניהם ומלאו שמי עמם אלה העד רני יהודה בן בבאי:

ב בבר דעתא מתקראתא הכוזבי' מנורה בזב שרוב עממא טלם ומושב ומשכב היו ומושבו טלם ארס ויטמא גדיים והוא נאמר והיטמא אשר יגע שנתכבדו יצאם בגדיה ואלא לא אהם כל שיהיה על ידם הגדיים והכלים ואפילו היו בינו ועיניהם אלף חולצין אותן המאכלים וההשקיים שנתאם טומאה קלה יהיו שנקראים טומאה נדף לפי שהיו מעלין מן עלה נדף ואתן בגדיהם או כלים אף עממאין על שם אלה נאמר גאל עממאין אורבלין וטלם בגלל. והביאו ראיא על טומאה מדף ממה שגמרא שרוב בזב כל עמי יטמא שמיא אמרי מה גאל לא לגלגלם על לגלגל שמיאל על שטף כמגע והלא ככר נאמר והיגעו כבשר היו וככס כדיווי על היגעו ככל עמי שטמא כמגע שרוב עממא לא טמא על שטף כמגע כן למה נאמר וכל עמי על שם אלה חולצין ומשקין וכלם שטן גדי הוב. ואמרו עוד וכל עמי על שם כמגע שמיאל שיהיו עושה על בני מדף על ה' המייחזב דמן מאתן שדיעיהם ודניו חסד רטנו לומר זכב ויולתה וזהו נאמר כל המשכב אפר יטמא עמי על שם אלה לפי עלה אפר אשר ילחמור לו וכרו וז' לפי שמת לא טמא משכב כיון היו. וזהו הענין על דרך שם מלה גדיים על למעלה מה מנבריו יטמא וז' על הכגד העליון כל המאה גדיים כמאם משכב ואין כדשכין בן הגדג שהיו דוקו בגופו כשכב עליו או כגדג שמור אורבלין על עיני טומאה משכב אכל אם שמי המה למעלה ממהא גדיים שגלגה גדיים המס נלמד שמיאל וסם אורם שנת גמא (השנין) לפי שמיאל כדראשין והשליש לפי שנת ג' וכל מה שמה השליש טהור מן שפאר כשר אלהים אולי טמא אורבלין משכב אלא דרך נגיפה בלדל בן אורו השלש על זכב מזה כשרי וז' על ה' הכסמי העליון טמא מדף וטמא אורבלין ומשקין וכן כל מה שגלגלה מן הגדג הדוקו בגופו הוא טמא אורבלין ומשקין והוא טמא מדף אלא אם שגלגלה מן המה אף ממהא ממי וולתי כה' שגלגלה בלדל מן שוכריו ועוד מהרה וז' הענין כסדר טהרות במקוואות ועיקרו כדשיע מציב וטמא אלהי' ר' אליעזר גז' היקיר וטמא כדבריו שגלגל אפר מן המה טמא לפי שטומאה חייים גדולה מטומאה האמים ומהה שגלגל אלא ששמה המקוואות שגלגל מן המה שמי על שמי לפי ששמי מן המה אף הפרש בינו וכן המה כולו והכל מוריש כולו אף חולק אלא המקוואים כגדג קטן לפי שהעיקר אלטו אברים אף חלקי ששמי. ואין הלכה כרבי אליעזר: ז' זה הדגד כולו מנאירא אלא כרץ לדעו העיקרים ומתקולא אשר כפי חלק העיקרים היה שמה וטמא לו והלכה וזה ה' העיקרים שגלגל מוריש כסם שגלגל מן היו דניו שטמא דרין מן כמי שטמא ויכלל אורבלין מן המה ולמענו מפי הקבלה שהכוונה ככאל כדבריו מלל חרש שהמקום שהפיר דרין מן האברים מן המה עמלין לפי שאין הפרש בין מלל אורבלין המוקו או הנספג ויולתם מת נקראים הכל. ועיקר שר שטמא ששמי. מן המה מטמא שגלגל ונכסא ולימי טמאם אכלא וזה מה שגמרא וכל הטובע עמלם אף כחלל וזהה הקבלה הלכה למשה מסיני שאמרו עמס כשעוריהם היקירא שגלגל עצמותם הנללה והשך לרם עממאין אורבלין טמא כשמי שגמרא והיגעו נכסאם ונלגדו מפי הקבלה כגלגלה על כגלגלהם ואלא כקדריים ואלא נטולים ואלו ר' רמז ככאל כדאמר שפכר

פרק עשי

א^י רבי יהודה בן בבא העיד חמשה דברים
 *שממאנים את הקבנות יושמשיאן
 את האשה ע"ל פ' עד אחד יושמשיאן תרגום
 בירושלמי על שחרת את הנפש ועל הין בן מ'
 יום שתתקד על גב המזבח יעלה המיד של
 שחר שקרב בארבע שעות: ב' העיד רבי
 יהושע ור' נחוניא בן אלינן איש כפר הבבלי
 ועל אבר מן המת שהוא טמא שרבי אליעזר
 אומר לא אמרו אלא על אבר מן החי אמרו
 לו והלא קל וחומר ומה מן החי טהור טהור
 ואבר הפרש ממנו טמא המת שהוא טמא אינו
 דין שיהיה אבר הפרש ממנו טמא אמר להם
 לא אמרו אלא על אבר מן החי דבר אחד
 מרובה טמאת החיים ממומאת המתים שהיו
 יעושה משכב ומשכב מתחתיו לטמא אדם
 ולטמא בנדים ועל גביו מדרך לטמא אוכלים
 ויומשקין מה שאין המת מטמא: ג' כיוצא בשר
 הפרש מאבר מן החי רבי אליעזר מטמא ורבי
 יהושע ורבי נחוניא מטמאים עצם כשעורה
 הפרש מאבר מן החי רבי שמעון מטמא ורבי
 יהושע ורבי אליעזר מטמאין אמרו לו רבי אליעזר
 אמה ראת לטמא מית בשר הפרש מאבר מן
 החי אמר להם מצינו אבר מן החי כמת שלכ
 מה המת כזית בשר הפרש ממנו טמא אף
 באבר מן החי כזית בשר הפרש ממנו יהיה
 טמא אמרו לו לא י^ט מטמא כזית בשר הפרש
 מן המת שכן מטמא עצם כשעורה הפרש
 ממנו י^ט וטמא כזית בשר הפרש מאבר מן
 החי שכן מותרת עצם כשעורה הפרש היטנו
 באמרו לו רבי נחוניא מה ראת לטמא עצם
 כשעורה הפרש מאבר מן החי אמר להם מצינו
 באבר מן החי כמת שלם מה המת עצם י^ט הפרש
 הפרש ממנו יהיה טמא אמרו לו לא י^ט מטמא
 כשעורה הפרש מן המת שכן מטמא
 עצם בשר הפרש ממנו טמא וטמא עצם כשעורה
 הפרש מאבר מן החי שכן מותרת כזית בשר
 הפרש ממנו אמרו לו רבי אליעזר מה ראת
 לחלוק מדותך או טמא בשניהם או טהר
 בשניהם אמר להם מרובה טמאת הבשר
 ובשומאית העצמות שהבשר נוהג בנבילות
 ובמטמאים מה שאין כן בעצמות דבר אחר אלו
 שיש עליו בשר כראוי מטמא במגע ובמשא
 ובאהל חסר הבשר טמא חסר העצם טהור
 אמרו לו רבי נחוניא מה ראת לחלוק מדותך
 או טמא בשניהם או טהר בשניהם אמר להם
 מרובה טמאת העצמות ממומאת הבשר
 שהבשר הפרש מן החי טהור ואבר הפרש
 ממנו יהוא כבריתו טמא דבר אחר כזית בשר
 ממומאת במגע ובמשא ובאהל ורוב עצמות
 ממומאת במגע ובמשא ובאהל חסר הבשר
 טהור חסר רוב העצמות אע"פ שטהור מלמא
 בביאה מטמא במגע ובמשא ו"א כל בשר
 המת שהוא פחות מכזית טהור רוב בנינו ורוב
 בנינו של מת אע"פ שאין בהם רוב טמאין
 ואמר להם רבי יאושע מה ראת לטהר בשניהם
 אמרו להם י^ט לא ידעם כמות שיש בן רוב
 ורוב ורוב תאמרו בחי שאין בו רוב ורובע ורוב:

צאהל אף על פי שאין עליהם
ומלא תרוד רקב מטמא צאהל
אין לנו להשוות בשר הפורש מה
ש

[illegible]

עיקרה

[illegible]

אמר

א א מ"י פ"ה מנהלות
ימים הלכה עד ש חל
ו"ח' הלכה עד ש סנה ע"ה
עור ש"ה ע"ה ע"ה ע"ה
א וסע"ה א וסע"ה א וסע"ה
פ"ה א
ב ב מ"י פ"ה מנהלות
נתיב' הלכה עד ש סנה
שס ע"ה ע"ה א וסע"ה
ע"ה א
ג ג מ"י פ"ה מנהלות
מחול הלכה עד ש סנה
ע"ה א
ד ד מ"י פ"ה מנהלות
אזכור' הלכה עד ש סנה
ע"ה א
ה ה מ"י פ"ה מנהלות
מחול' וסע"ה א וסע"ה
ע"ה א
ו ו מ"י פ"ה מנהלות
סע"ה א
ז ז מ"י פ"ה מנהלות
סע"ה א
ח ח מ"י פ"ה מנהלות
מחול' וסע"ה א וסע"ה
ע"ה א
ט ט מ"י פ"ה מנהלות
סע"ה א
י י מ"י פ"ה מנהלות
מחול' וסע"ה א וסע"ה
ע"ה א

מסורת הש"ס

(א) ר"ה ו' סנהדרין פה
(ב) סנהדרין ו' [פסחים]
(ג) נטין לה' יבמות קוב'
(ד) וכל אלו מקומות קימה
(ה) ר' יהושע ב' (ד) נטין
(ו) ז"ל פס' כ"ה, [מנחות]
(ז) [מנחות כ"ה] א' שם
(ח) פסחים יט. ויחל מנה
(ט) מנחות כ"ה, א' שם ד.
(י) פסחים כ"ה, א' פסחים כ.
(יא) ש"ז א' דברים יט, ב' ז"ל
(יב) זיכרון, א"ל ז"ל אסורה
(יג) א"ל ז"ל ז"ל א"ל ז"ל
(יד) טומאה, ע"ז [פסחים] ויחל
(טו) זיכרון וז"ל שולחן, כ"ה
(טז) לפני חלוקה

תוספות שאנן

[illegible][illegible]

למצי הנמצאות והם לאסורות לרבו אלף אח

[illegible]

עשות השנה מעוצרת עד היום
דרון מן אדר שזה החדש שיכנס
וגו מה שהיה והכל ברור והלכה
סגיבה בזמן על שפתות הקדרה

לחוליא שהוא ממא ש
 "שמעברין את השנה
 תפודים יום העידו
 תנאי ומועשה רבין
 רשות מועד כבוריא
 השנה על תנאי לכשר
 מעוברת: ח' העיד מנ
 היותה של שולק ויתם
 שהוא טהור שהיו
 "העיד רבי נתנאי
 שהשיא אביה שהיא
 בת ישראל שנשאת לכה
 ואם מתה בעלה ויורש
 שכןאו בכירה שיתן
 הגזולה כשר נודעה
 מפי תימ

1. *Journal of the American Medical Association*, 1997; 278: 1039-1044.

פרק שמיני

א "העיד רבי יהושע בן בתירא א"ל דם נבלות שהוא טהור "העיד ר"ש בן בתירא א"ל אפר חמץ שנענע טמא במקצתו שמיא כולי "הוסף ר"ע א"ל הסולת ועל הקטורת ולבנהו והגחלים שנענע טבול יום במקצתו ששפיל את כול: **ב** "העיד רבי יהודה בן בבא ורבי יהודה הכהן על קמנה בני ישראל ששנאת לכהן שהיא אוכלת בתרומה כיון שנכנסה לחופה א"פ שלא נעלה "העיד רבי יוסי הכהן ורבי זכריה בן הקצב על שנתוק ששוריהם משלשקין ורחקוהו בני משפחתה ועדיה מעידים אותה שלא נסתרה ושא נטמאה "אמרי להם חכמים אם מאמינים אתם ששוריהם האמינו שלא נסתרה ושלא נטמאה ואם אין אתם מאמינים שלא נסתרה ושלא נטמאה אל תאמינו ששוריהם: **ג** "העיד רבי יהושע ורבי יהודה בן בתירא על "אלמנת עיסה שהיא כשרה לכהונה שהעיסה כשרה לטמא ולטמא לרחק ולקרב אמר רבן (ש"כ) גמליאל קבלנו עדותכם ואבאל מה נעשה שגזר ר"י בן זכאי "שלא להושיב בתי דינין על כך הכהנים שומעים לכם לרחק אבל לא לקרב: **ד** "העיד רבי יוסי בן יעושר איש צדדיה על אלו קמצא רבן יועל במתא מפתח ומסתב וקרו ליה יוסי שריא:

גזרה שחן יצע בע טמא צבולה ו
בנחמם חמעה פרק חומר קולא
שהוא העיד משענעלה ואלו
ורבי זכריה על הקצץ על מיוקת
ע"כ דפח (ד: א) דקמאי
פ"ב דמסכת העידו שהוריהנה
ג' מביא אותה בחבורות פרק
בנון שנמערב ספק חלו בשמש
קטן שחן תערובת חלו בשמש
למטה ולטהר ורבי גומא ורמיה
למטה לרחק ורמיה ורמיה
לפשוטין ואלו זכר אורי ורבי לטפס
ומעיה ורואי הוא לטהר א"י
להביא אל ספק מחבורות
א"י דכס לטפס ורמיה ורבי דכס
ספיקא. ורבי ארחא בחבורות ורבי
וכי' ד' מביא אותה בנחמם ע"כ

אבל לא לטור, וספק ההכנס צאלנעם עיקר געל תשאל נאסחאלל
תקצין ווערדן שווא מין התבנים תהווין ותור לאלי תיבנס ט
שע ועד נזיר אותם תומותו מן העורר בשלזי אורס תהקדש כולו
שקין שטרים ואינס מקבלים תומותו מן תשומות שנס פנים ונעו
מאן ומתן גדול עמד נזר אורס בעיקריו תמסכת שירות אצל אר
שקין ומכירין לעומד לא הדס ולי הניס תשמשחין בן נאסח
דאיש משרי תומלר אחר מן שווא דס לי שוקי יני תמנחא
מכני מים אמרו דס ששנן שקין משרי לפי ששקין הכר ודא
קראת שווא ותמס מן שנקלס כנס הניס מכני ששנר תמסכת (מ
אמור קרעו ערמ ו אסעני דס יו תמסכת מן תמנחא שני
תק תומלר גרסום הכינס טור לפי שעין אמרו דיקר שנוע דס
אות לא מן שווא למעו ממנו שסקין גרסום הכינס טור

ואו גרין למדוס אלס אלס חסברו חוליות כמו
עטרות גבולות אלס אלס נתן גייטס חול דודלי
אלס טמא ר' חזקוני אלס מפני של חסברו חול
אלס בשנת חול ר' החוליות ריחל אלס מניח
דארו להחשבר רפ' ועל כן היה ר' אלעזר
מטריה רע"פ שדוק. ואומרים שמעמאס
קסבר אלס חול מונע עומד אום לחבר:
הם העידו שמעברין את הפה של דאר
שיי אומרים עד הפורס פסוקה גבולות
הם אומרים ר' חול מונע מפני שמפוסס
ואלץ דורשין בהלכות הפסוק ואי מעברין
שחא אלס לגבולות חסברין פסוקה הם העידו
שמעברין חסבר על דאר אלס משכנס הם
לא ואסילו כיום שלשים של דאר נמי לא
הואל ר' חולין לקבוע יטן דמתי הדש
הזה ללס וי אלס חולין אחר יטן לעולם
חול מעברין ר' חול דאר ומפסר עממא
במלכות ר' יוחנן אומר שמור אלס הש
האריב בחדש הסמוך לאריב אלס מעבר
ואי וי וי דאר: הם העידו שמעברין
אלס השנה על חסבר כולו ארמא כנסדרין
ר' חסבר חולין ר' הירוש של חסבר ואסיה
מממא חסבר ומקו ויחא ויחא עטרה של
טיט טעושן על שפת הירוש של שולין

וְיִחְסֶה הַמִּסְתָּרִים אֶת הָאֵל מִחֲבוּרָתוֹ בְּצִיֵּת כִּסְיֵהוּ
 וְעַל אֲדָמָה אֶתֶּן הַרְחֵקָהּ וְאֵלָּה נָתַן
 מוֹסְרִיתָן עַל שֹׁפֵט הַיּוֹדֵה עֲטֵרָה שֶׁל מָוֶה
 אֲרֻחַת הַעֲטֻרָה בְּרִי הָיָא כְּמוֹ מִנְיָן שֶׁל הָרֶם
 נָמִי מִתְמַחֵה מֵאַחֲרָה אֲבָל שֶׁל צִבְיָעִים אֵל
 מִמֶּנּוּ בִּי שֻׁלְקֵי וְיִחְסֶה אֶת צֹרֵךְ דְּבִיל
 יוֹדֵה יוֹמֵר מַעַם צִבְיָעִים וּפְסֵי הַרְחֵקָה
 שֶׁהָיָה עֲטֻרָה שֶׁסָּמְכוּ הַיּוֹדִים וְאֵל הָאֵל
 אֲרֻחַת הַעֲטֻרָה הָיָה הֵבֵל וְאֵל לְחוּץ הָיָה
 אֵל צִבְיָעִים אִינוּ יָכוֹל לִנְחֵל לְחוּץ בִּי הַגִּמְרָה
 אִלּוּ הַפְּסָלִים שֶׁהֵם צִבְיָעִים אֵלֵּי הֵם עוֹלִים
 לְמַעַל וְנִמְנִיעַן עַל הָרֶם שֶׁלֹּא אֶתֶּן הַחֲלָקִים
 וְאֵלָּה אֶתֶּן בְּתוֹכָהֶם הִיוּ אֲמִירִים בְּחִלְקֵי
 מִפְּנֵי כִּי לִצְבֵּיִם חָסִים עַל כִּי לִנְדָעַם
 תִּסְבְּרוּ וְיִוֹמֵר (מַמֶּה) שְׁלֹקֵי הַיּוֹדִים
 הַקִּשְׁרִים עַל שְׁלִיקָתָן שְׁאִין לְמִם צֹרֵךְ אֵלָּה
 מַעַט וְיִשְׁכַּח מִנֶּחֱם כִּי סִגְנָה וְהָיָה צֶעַךְ
 וְהִיא כִּי בְּנֵי־נָשִׁים וְרֵאשָׁה שֶׁסִּגְנָה וְסִפְּרָה
 עוֹלִין לְמַעַל וְאִין מִיחִיל לְמִם לְהַפְסֹר
 קָבִלָה מִמֶּנּוּ עֲדוּתוֹ וְהִיא אֲרִיִּים אֲבִיִּים אֲבִיִּים
 עֲדִידוּת וְעֲדִידוּתָם דְּלִילִים [אִיִּים כִּיִּים כִּיִּים]
 מִפְּנֵי מָה אֲמָרוּ מוֹסֵף מִנְיָן שֶׁל נִחְמוּסִין
 מִעַם מַעֲשֵׂה הָאֵל מוֹסֵף עוֹלֵי שָׁפֵד שֶׁל אֵלֵי
 כִּי יִהְיֶה אֲמִיר מִפְּנֵי אֵלֵי מוֹלֵה הָיָה
 כְּשֶׁפָּדָה וְיִוֹמֵנֶה עֲלֵי־רֵי וְיִחְסֶה הַסִּדְלָר
 אֲרֻחַת הַעֲטֻרָה מִנְיָן שֶׁפִּסְחָה מוֹסֵף יוֹדֵה
 שֻׁלְקֵי וְיִחְסֶה מִנְיָן וּפְסֵי מִתְמַחֵה מֵאַחֲרָה
 אֲלֵל כְּנֶגֶד הַמּוֹסֵף מֵאִמְתִּי מִתְמַחֵה מִשְׁתַּחֲוִי
 לְשֻׁלְקֵי: ❷ אֲרֻחַת הַעֲטֻרָה פִּרְקַת הַמִּקְוִין
 (דָּבָר וְנִי)

פ"ח בבר הזכרנו המחלוקת למעלה
 [פיה"מ] ופשוטה היא: העד
 ר"ש בן במירא על אפר טעמא שנגע טעמא
 בתקלום עשרת אלת כרו פ"י שהיה מלך
 אלוו וזו אינה אלא מעלת החטאת ומשום
 ד: הויס"ק דרי עירובא סבולא ויהימין איתא
 וזו הויס"ק עדין [עגל] על איתא בן גורדלא
 דו משנכנסה לחופה: העד רבי יוסי הכהן
 הוהרבה באקלון וכו' מרזא אומה כבמות
 מעריצא חותה כפסולי עדים אק"מ מירי כהן
 כשניה דרמא ונעיה עדים שלא נעמלח:
 תא פירוש אלוות עישה מרי ספקי אית זב
 וזה הוה כל ההשפעה כספק ספקא וישון
 מעורבת מעדריס הרבה והעשיה שבה
 אלוות עישה בומן הספולו שלה רזא למא
 מללה שריה כקול ריכולה הפסולת כגון
 אק זכר אק יעל אק הפסולת כגון ממורת
 בן במירא שפסל שפסל מללה ויעה שר
 מיתות ספק עבדי מלסר שאלו למא ולרסח
 מעשה עישה אחר כשרה אפי"ס עדין ספק
 מפרס עומח אחר כרן בגלילא קרולו שדאס
 ש"ק (דף ק) וכל מפרסם ס: בתי מעמיס

תפורה

[illegible]

א מ"א פ"ד מהלכות
קידוש החדש ה' יד:
ב מ"א שם ה' יב:
ג מ"א פ"ז מהלכות
נלים ה"ג:

[illegible]

תוספות שאנץ (המשך)

[illegible]

1000

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

הוספות שאנן

ספ"ק: א"מ פ"י מהלכות
ה' יהושע על העצמות
שנמצאו בירי העצם אחר
חכמים מלקט עצם עצם
הכל טהור נראה לפרש
דילקט העצמות כפי
שיכול ולא יאמר דחמיה
איכא טומאה וחמיה אורי
פיקו בטמא אלא רמז
נחמיה אורח בדיקת טהור
והטומאה כולה נמצא וכן
נמי תנא פירק כהור
דביתא משה ומצאו
עצמות בירי העצם ובקשו
לגזור טומאה על ידו
אמר להם ר' יהושע לא
בושה היא לנו שנגזור
על עיר אבותינו
איה מתי מבידל דלא
(והיה) מבידל לאי.
איה הורני נבוכדנאצר
והא העיר בחוקת טהרה:
א"מ אלעזר שמעתי כו.
א"מ קרשי קרשי מיתא
ל' תלמודא: א"מ חכמים
אומרים לא בא אליהו
אלא לעשות שלום בעולם
שנאמר הנה אנכי שולח
לכם את אליהו הנביא
והשיב לב אבות על בנים
ולב בנים על אבותם. ברוך
אחר ה' למדיני חזק.

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

מפורש נפסחים פ"ק (דף טו): ה' מפורש ציצות פרק כהור (דף קטו).
(קכג): העיר ר' יהושע על העצמות שנמצאו וכו'. עיקרה מפורש בתוספתא
לעדיות (פ"ג) ומביא אותה ציצות פרק כהור (דף קכג). והבי מתי לה
בתוספתא פסם מלאו עלם בלשנת דיר העצם ונקשו לגזור טומאה על ירושלים

עמד ר' יהושע על רגליו ואמר לא בוש
היא לנו ולא כלמיה היא לנו שנגזור טומאה
על עיר אבותינו (ו) אומתי מבידל אומתי
נבוכדנאצר כלומר כבד נבדקה העיר מהם
ופנו אותה אין לנו להחזיק טומאה אחרת
ובאותה שעה נמנו ונמנו שהיא מלקט עלם
עלם והכל טהור. יש מפרשים מפני כי היו
משלימים שם עצמות הקדשים ומלאו שם
עצמות בירי העצמות לכן מלקט עלם
עלם כלומר דורר עצמות האדם בירי העצמות
הקדשים והשאר הכל טהור ויש מפרשים
שנמצאו אותם מפרשים טומאים בדרך
והשפירו כה מעט נמנו ואמר חכמים אף
ע"פ שבשנמצאו מקומות וארבע נמצאות הטומאה
לא פסקו עד טומאה אלא מלקט אותם עלם
מכלן ועלם מכלן והשאר הכל טהור (א):
ו מביא אותה בציצות פרק שני ופשוטה
היא: ו טומאה וטהרה פסלות והשאר
קלמך וכן רחוק וקרוב אלא שהטומאה הוא
פסלות גמור ורחוק וקרוב הוא הולך פסול
שאריו חכמים אי נמי הטומאה פסול
כהנה: אלא לרבות את המקורבים מרוב
וכו' דמתי והשיב לב אבות על בנים וגו'
משמע על פי קריוב משפחה קלמך: ר'
(ושמעאל) (שמעון) אומר להשיות את
המחלוקת שיש בין החכמים בדברי תורה
(ר' ישמעאל) (ר"ש) דרש מתי קלמך
דלעיל דמתי וזכר מרת משה עבדי אשר
נמתי אחריו וישויהו על כל ישראל חק
והשפוט וכן מתי במרתה הנה אנכי שולח
לכם את אליה הנביא וגו' והשיב לב אבות
על בנים וגו' כלומר על החוקים והמשפטים
יהיה לב האבות עם לב הבנים שלא תהיה
עוד מחלוקת ביניהם: וחכמים אומרים
לעשות שלום בעולם. כלומר לעשות שלום

לישראל מן האומות ולשבר אותם על בלתי הגילוי וזה יום אחד לפני בלתי
השמיים והיינו דכתיב הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בלתי יום ה' הגדול
והטורף והשיב לב אבות על בנים וגו' על אבות כלומר לב האבות והבנים
אשר נפל גם מורד משהד אלה פה ואלה פה מפני צרותם ישוב אותו
היום לגבורתו ודבר אלה את אלה ויחממו זה בזה אמר וכן יהא צימיו והא
דמתי בסיפוק דקרא מן אלה והכתיב את (כל) הארץ חרס לדעת טולס על המהרה
הראשון הוא חזר וכן הוא פירשו זכר תורת משה עבדי אשר נמתי אותו
בחזר וגו' וזה מוכרז הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא וגו' מן אלה והכתיב
את (כל) הארץ כלומר זכר תורת משה עבדי אשר נמתי אותו
אח ואשאל לכם מושיע רב והושיע אתכם מאויביכם אמן במהרה ימינו:
עוד יש לפרש "מלקט עלם עלם והכל טהור לומר שאין להם (אלה) שטות
קבדות וכן שיער בתוספתא דלחלות פרק ט"ז פיקא שמטילין (ואתו)
[לחיות] הרונים מלקט עלם עלם והכל טהור והנקר של בשרות אין לו שטות
קבדות ובתשנה אלהות פרק ט"ז [נור] שמטילין לחזק נפלים או הרונים
מלקט עלם עלם והוא טהור ר' שמעון אומר אם המקיף לקרב ממחילה יש לו
תפיסה והן עצמות דלגשת דיר העצם כי האי גוואה הוא דהו ואל מיישק
לשכונת קבדות וזה עיקר וזכור: (לעיל פ"י מ"צ) העיר ר' יהושע על רגליו
מגבים טמאים שהיו טהור משמנה הראשונה מגבים טמאים שנכבשו עם מגבים

טהורים לא פסלו את צירן: מפרש בירושלמי (פ"י דמדות) מהו טהור טהור מלהכשיר
קלמך כדלמדין נבוכדנאצר (דף כג): נחשדו עמי הארץ לערב מחלה נזירין ועל ידי מערות המים האיר מכשיר אכל בפני עצמו לא מנו אותו ככלל עם
המכשירים נמשנה מכשירין ומתברר דלא מכשיר דלא עדיף ממי פירות ועבשיו בא רבי דקוק והעיד על ציר מגבים טמאים שהוא טהור מלהכשיר בא
לומר שהוא אסור בלחילה ואפילו על ידי מערות ציר של חגבים טהורים הלך אף על פי שעבר בו מים כמי שזרק אותם לטיט דמו ובעל השבועות
כתבו מלהכשיר לפי שאין דבר שהוא ראוי לאכול ולא למכור שאין מוכרין ביואל בא בשוק דלילו למשנה הראשונה כיון שהיו אומרים שאינו אסור
ואינו אסור מעריכותו אם עבר בו מים כמי שזרק את המים מחשב הציר עמהם להכשיר ולקבל טומאה ואפילו למשנה ר' דקוק לעמא טמא ככל שהוא
שהי המים טמאים על גב עם הארץ ובבביות פרק ג' (דף כג). גרסין אחר ר"ל משום רבי יהודה נשיאה הלוקח ציר מעם הארץ משיקו גמים
והוא טהור מה נפסך אי מיל רובא נינהו קא עבד לכו השקה ולי רובא ציר נינהו ציר לאו בר קבולי טומאה הוא מלי אכא משהו מיעותא דמיל
הא עבד לכו נינהו ולי זה הענין ז"ל כי למשנה הראשונה שהיו אומרים שהוא מותר ומכשיר ע"ג המים בשערב בו מים קלמך ואילו למשנה אחרונה
כיון שהוא אסור בלחילה אע"פ שהוא רוב המים אינו מכשיר כ"ל. עוד י"ל דר' דקוק נמי להקל בא לומר שהציר של חגבים טמאים אין דרך בני
אדם לנכסו ולכן כן הוא נחמם שאפילו המים שני הוא מנטלן מלהכשיר מפני שהוא כמחשק קריה וכל שכן שאינו אסור אם עירובו ציר מגבים
טהורים אכל לעמא טמא ככל שהוא דקפכר ר' דקוק לענין טומאה כיון שכבר היו המים טמאים קודם עירובו ועדיין הוא ראוי לאכול על ידי מערות
לא עולה טומאתן מהן אכל הכשיר שהוא מכלן ולהבא אחר שנתערבו ציר בטל מלהכשיר נמלא מעדותו של ר' דקוק למדו שאפילו להכשיר אינו
ראוי ואפילו על ידי רוב מים שני ואילו למשנה הראשונה מכשיר היה שלא היו מושיעים אותו כמחשק קריה: וזה הפי"ל ציר יומר מכלן שאילו בא ר' דקוק
להחמיר בפירוש הראשון לא היה פותח דבריו נטירה והאסור בא מן הכלל אכל היה פותח באסור והטירה הייתה בזה מן הכלל:

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

ה' העיר ר"ע משום נחמיה איש בית דלי
שמשאין האשה על פי עד אחד העיר רבי
יהושע על עצמות שנמצאו בירי העצם
שהם טמאים אמרו חכמים מלקט עלם עצם
והכל טהור: ו א"מ אלעזר שמעתי כשהיו
בונים כהיכל עושים קלעים להיכל וקלעים
לעזרות אלא שבהיכל "בונים מבחין ובעזרה
בונים מבפנים אמר רבי יהושע ישמעתי
(א) שמקריבין ואע"פ שאין בית ואוכלים קרשי
קרשים אף על פי שאין קלעים קרשים קלעים
ומעשר שני אף על פי שאין חומה ישקדושה
ראשונה קדשה לשענה וקדשה לעתיד לבא:
ז א"מ יהושע מקובל אני מרבין יוחנן בן זכאי
ששמעו מרבו ורבו מרבו הלכה למשה מסיני
שאין אליהו בא למבא ולמחר לרחק ולקרב
אלא לרחק המקורבין בזרוע ולקרב המרוחקין
בזרוע "משפחת בית צריפה היתה בעבר
הירדן ורחקה בן ציון בזרוע ועוד אחרת
היתה שם וקרבה בן ציון בזרוע כגון אלו
אליהו בא למבא ולמחר לרחק ולקרב רבי
יהודה אומר לקרב אבל לא לרחק רבי שמעון
אומר להשוות המחלוקת וחכמים אומרים
"לא לרחק ולא לקרב אלא לעשות שלום
בעולם שנאמר הנה אנכי שולח לכם את
אליה הנביא וגו' והשיב לב אבות על בנים
ולב בנים על אבותם:

מליקא לה מסכת עדיות

וגו' וכן ה' אליהו את שנימך וגו' ומל ה' אליהו וגו' חולת זה ובעד להם ג"כ
מפי הגבורה כהקדמותיו וסוגיותיו וביקורים אותו האיש לשר לו הארץ והוא
אליהו והודיע להם שהאיש ההוא לא יוסף ולא יגרע ממורה אכל ילקח ויסיר
החמסים בלד ואין זוה מחלוקת ולא ההשגה אכל נעלה המחלוקת בדעות שיסיר
מה הם אמר רבן יוחנן בן זכאי שהכרעות שיסיר הם להרחיק אדם פסול ביחסו
שעב כשר בזרוע ילקרב האדם כשר בהרחקת מקרב להנהו או מקרב ישראל
בזרוע. והמשיל בשמי משפחות שהיו אחת שגרו ונשיה פסולה והתגברו בני
ציון עליהם והשיבו הפסולה כשרה והכשרה פסולה והתגברו יליך בורחין
חכמים מלשון הרע כי אע"פ שהיו יודעים שהם משפחות זכרו העשוקה בשמה
ואותה שהיתה פסולה בבירור והשיבו אותה בני ציון כשרה כדכור על פרסומה
אכל אמרו ועוד אחרת היתה שם וקרבה בני ציון בזרוע רבי יהודה אומר אין
העושק אלא לרחק הכשר בלד ותכמים אומרים אין עושק בייחסן כל הנקרא
בשמו הכל ייחסו אל האמת והמורה שהיא אכל הכל אכל ההתעשקות והרעות
הם השוללות שכן בני אדם לפי שהם חסד והוא חוסם בשמלתו אותו והוא
אחרם לעשות שלום בעולם:

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הרמב"ם ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

מליקא לה מסכת עדיות עם פירוש הראב"ד ז"ל

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

הוספות שאנן

ספ"ק: א"מ פ"י מהלכות
ה' יהושע על העצמות
שנמצאו בירי העצם אחר
חכמים מלקט עצם עצם
הכל טהור נראה לפרש
דילקט העצמות כפי
שיכול ולא יאמר דחמיה
איכא טומאה וחמיה אורי
פיקו בטמא אלא רמז
נחמיה אורח בדיקת טהור
והטומאה כולה נמצא וכן
נמי תנא פירק כהור
דביתא משה ומצאו
עצמות בירי העצם ובקשו
לגזור טומאה על ידו
אמר להם ר' יהושע לא
בושה היא לנו שנגזור
על עיר אבותינו
איה מתי מבידל דלא
(והיה) מבידל לאי.
איה הורני נבוכדנאצר
והא העיר בחוקת טהרה:
א"מ אלעזר שמעתי כו.
א"מ קרשי קרשי מיתא
ל' תלמודא: א"מ חכמים
אומרים לא בא אליהו
אלא לעשות שלום בעולם
שנאמר הנה אנכי שולח
לכם את אליהו הנביא
והשיב לב אבות על בנים
ולב בנים על אבותם. ברוך
אחר ה' למדיני חזק.

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':

א"מ פ"י מהלכות בית
המדרש הלכה ג' וזוהר
מחמיה הכ"ח פ"ט:
א"מ ב"מ ש"י הלכה
ט:
יב"ג מ"ג שם הלכה י'
והלכה טו:
יג"ד מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ג':